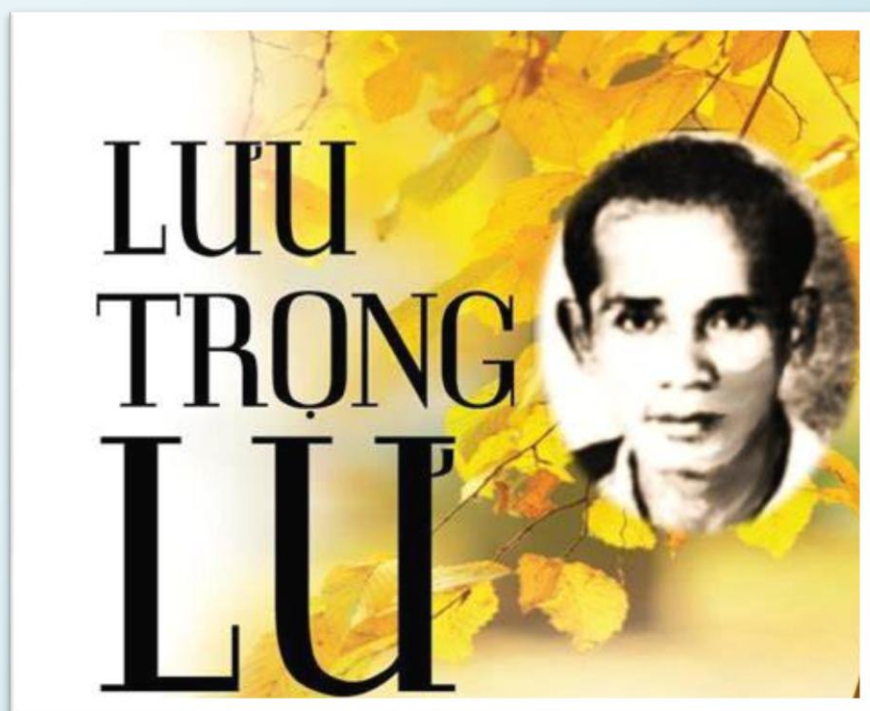

Thơ Lưu Trọng Lư – Tập 2

Lưu Trọng Lư

Lưu Trọng Lư (19/6/1912 – 10/8/1991) là một nhà thơ, nhà văn, nhà soạn kịch Việt Nam, quê làng Cao Lao Hạ, xã Hạ Trạch, huyện Bố Trạch, tỉnh Quảng Bình trong một gia đình quan lại xuất thân nho học. Ông mất tại Hà Nội. Con trai thứ chín của ông, Lưu Trọng Ninh cũng là một đạo diễn phim khá nổi tiếng của Việt Nam.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Lưu Trọng Lư. Ông nổi tiếng với “Tiếng thu” – bài thơ hay nhất trong đời thơ của Lưu Trọng Lư và nhiều tác phẩm thơ mới khác. Lưu Trọng Lư cũng là một trong những nhà thơ khởi xướng Phong trào Thơ mới và rất tích cực diễn thuyết bênh vực “Thơ mới” đả kích các nhà thơ “cũ”.

Thơ Lưu Trọng Lư – Tập 2

Trong tập này có tất cả 52 bài thơ của thi sĩ Lưu Trọng Lư sau:

Tập Tiếng Thu (1939)

- 1- Vô Đề (II)
- 2- Hôm Qua
- 3- Nắng Mới
- 4- Thơ Sầu Rụng
- 5- Bao La Sầu
- 6- Đan Áo
- 7- Lá Mông Tơi
- 8- Túp Lều Cỏ
- 9- Giang Hồ
- 10- Sứ Giả
- 11- Khi Thu Rụng Lá
- 12- Một Chút Tình
- 13- Tình Điên
- 14- Mưa... Mưa Mãi
- 15- Còn Chi Nữa
- 16- Hoa Xoan
- 17- Thuyền Mộng
- 18- Hoàng Hôn
- 19- Xuân Về
- 20- Gió
- 21- Trăng Lên (I)
- 22- Hoa Bên Đường
- 23- Điệu Hát Lẳng Lơ
- 24- Lại Nhớ
- 25- Vắng Chàng
- 26- Xin Rước Cô Em
- 27- Trên Bãi Biển

-
- 28- Trường Hận
 - 29- Lá Bàng Rơi
 - 30- Suối Mây
 - 31- Lòng Cô Phụ
 - 32- Đã Khuya Rồi
 - 33- Một Mùa Đông
 - 34- Chị Em
 - 35- Đợi
 - 36- Mây Trắng
 - 37- Chiều Cỏ
 - 38- Điệu Huyền
 - 39- Khi Yêu
 - 40- Chia Ly
 - 41- Hương Lòng
 - 42- Cảnh Thiên Đường
 - 43- Im Lặng
 - 44- Chiếc Cánh Điều
 - 45- Thú Đau Thương
 - 46- Núi Xa
 - 47- Hồn Nghệ Sĩ
 - 48- Lại Uống
 - 49- Trăng Lên (II)
 - 50- Bâng Khuâng
 - 51- Mộng Chiều Về
 - 52- Ngày Xưa

Tập Tiếng Thu (1939)

Vô Đề II (Lưu Trọng Lư)

Người thì vì Tổ quốc cơ cực
Người thì vì chồng nặng gánh đau thương
Người thì vì con trái tim luôn co thắt
Chao ôi
Mỗi người Việt mình nước mắt
đủ chảy thành sông.

Hôm Qua (Lưu Trọng Lư)

Hôm qua bạn ạ! Ta chiêm bao:
Gò ngựa bên sông, dưới gốc đào;
Sớm ấy, đông qua đào chín ửng,
Ta trèo vin hái trên cành cao.

Đằng xa bỗng thấy đò em lại,
Sông lặng em bơi nhẹ mái chèo;
Lộng lẫy trong màu xiêm áo biếc
Như nàng Tiên nữ động Quỳnh Diêu.

Em ca theo điệu người sơn nữ
Cắt cỏ bên đồi, giọng líu lo.
Vùn vụt gió lên, tà áo nháy;
Sóng xô, vỗ nhẹ dưới khoang đò.

Thấy ta ngừng hát, em cười lả;
Ta thưởng vật em một quả đào;
Ta ngỏ nhờ em đưa qua bến;
Em cười, ta vội xuống cây mau.

Than ôi! ngoảnh lại, biển đâu rồi!
 Còn vẳng trên đôi giọng hát thôi.
 Sao chẳng, em ôi! chậm chậm lại,
 Cho tình duyên ấy gửi đôi lời...

Giật mình ta thấy bờ hơi lạnh;
 Mơng đẹp bên chân đã biến rồi!
 Muốn gọi tên nàng nhưng ái ngại;
 Ngoài thêm lác đác bóng hoa rơi.

Nàng còn lưu lại chút hương xa,
 Tạ lòng ta tặng mấy vần thơ.
 Thơ ta cũng giống tình nàng vậy,
 Mơng, mơng mà thôi! Mơng hao hờ.

Nắng Mới (Lưu Trọng Lư)

Tặng hương hồn Thầy Me

Mỗi lần nắng mới hắt bên song.
 Xao xác gà trưa gáy náo nùng;
 Lòng rười buồn theo thời dĩ vãng,
 Chập chờn sống lại những ngày không.

Tôi nhớ Me tôi thuở thiếu thời,
 Lúc Người còn sống, tôi lên mười;
 Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội,
 Áo đỏ Người đưa trước giậu phơi.

Hình dáng Me tôi chưa xoá mờ
 Hãy còn mừng tượng lúc vào ra
 Nét cười đen nhánh sau tay áo
 Trong ánh trưa hè, trước giậu thưa.

Thơ Sầu Rụng (Lưu Trọng Lư)

Tặng Hoài Thanh, người bạn đầu tiên đã đưa lại cho ta cái hương vị say nồng của cuộc đời và của văn chương.

Vầng trăng từ độ lên ngôi,
Năm năm bến cũ em ngồi quay tơ.
Để tóc vương vãn thơ sầu rụng,
Mái tóc buồn thơ cũng buồn theo.
Năm năm tiếng lựa xe đều...
Những ngày lạnh rớt, gió vèo trong cây.

Nhẹ bàn tay, nhẹ bàn tay,
Mùi hương hàng xóm bay đây mái đông.
Nghiêng nghiêng mái tóc hương nồng,
Thời gian lặng rớt một dòng buồn tênh.

Bao La Sầu (Lưu Trọng Lư)

Nhớ em trong ánh trăng mờ,
Sóng cây gió gợn trời bao la sầu.
Chim chi gọi mãi bên cầu;
Phải chòm sao rụng trước lâu hờ em?
Lặng nghe trăng giải bên thềm,
Lặng nghe trăng giải bên thềm... ái ân!

Đan Áo (Lưu Trọng Lư)

Tặng người thiếu nữ khi mùa đông mới về, vội vàng đan áo rét

Ngày tháng em đan chiếc áo len,
Hững hờ để lạnh với tình duyên.

Mùa đông đến tự hôm nào nhỉ?
 Lá rụng bay đây dưới mái hiên.
 Gió thổi hôm nay lá rụng nhiều,
 Cây em đan hộ tấm tình yêu
 Để về mang ủ lòng anh lạnh,
 Cho khoảng đêm trường đỡ quạnh hiu.

Lá Mồng Tơi (Lưu Trọng Lư)

(Tặng hương hồn một bác sĩ)

Hoa lá quanh nàng lác đác rơi,
 Cuối vườn đeo giỏ hái mồng tơi,
 Mồng tơi ứa đỏ đôi tay nỡn,
 Có bé nhìn tay, nhí nhảnh cười.

Cách tường tiếng gọi sẽ đưa sang;
 Rẽ lá cô em trốn vội vàng,
 Quên giỏ mồng tơi bên giậu vắng;
 Ta qua nhật lấy gửi đưa nàng.

Năm tháng ta chen chốn bụi hồng
 Cảnh xưa dừng bước một chiều đông,
 Cây trơ, giậu đổ, mồng tơi héo
 Cô bé vườn bên đã lấy chồng.

Túp Lều Cỏ (Lưu Trọng Lư)

(Tặng Thanh Thủy)

Từ buổi Thạch Sùng sạch hết khố
 Thế gian còn ai khoe giàu có?

Hôm nay hoạ có vợ chồng tôi
Cùng bảo: ta giàu một túp cỏ

Buổi mai kia một cặp uyên ương
Nhắm bến Ngân Sơn ghé con thuyền;
Ai cũng bảo là khách du ngoạn,
Như con bướm bướm tiết đầu tiên;

Thấy non sông đẹp dừng một phút
Xem mỗi mắt rồi lại đi liền.

Nào hay đã nặng tình với bến
Ngày một ngày hai, thuyền đậu yên.

Lặn đặng mấy thu mưa lẫn gió,
Đã thấy đâu non một cảnh tiên,
Nhà cỏ ba gian, vườn một khoảnh,
Có hồng, có táo, có đào tiên.

Lủi thủi tháng ngày hai chiếc bóng,
Ra vào may có gió trăng quen.

Cũng có lúc giờ chồng sách cũ
Kê vai nhau hầu chuyện thánh hiền;
Cũng có lúc xem tờ nhật báo
Đọc chuyện năm châu, cười ngả nghiêng.

Một buổi trăng thu chồng thử vợ:
Đôi ta sớm nặng thú thiên nhiên,
Hãy đợi lúc răng long đầu bạc
Về đây ngồi ngắm bóng trăng lên.

Danh lợi chờ ta nơi thềm ngọc;
Cỏ cây bện rịn ấy sao nên?

Một khoảnh vườn con trao thú giữ
Ba gian nhà cỏ mặc rêu in...
Nghe chồng nói, vợ cười khanh khách:
“Anh còn lắm nợ trần duyên!

Anh trẻ, anh về nơi gió bụi
 Em già, em ở lại non tiên.
 Tuổi em non mà lòng chẳng trẻ,
 Sự đời như đã trải trăm niên.
 Về đi, tuổi trẻ còn hăng hái
 Có danh có giá, có bạc tiền.
 Về đi, tuổi trẻ còn hăng hái:
 Có chị phù dung, cuộc đỏ đen...

Giữa nơi cát bụi anh lẫn lộn,
 Ở non cao, em phóng mắt nhìn
 Thôi ân ái dành khi tái ngộ!
 Tình em đã nguyện với chim quyên”.

Giang Hồ (Lưu Trọng Lư)

(Tặng Nguyễn và Hoàng, hai vị anh hùng của một ngày mưa gió)

Mời anh cạn hết chén này,
 Trăng vàng ở cuối non tây ngậm buồn.
 Tiếng gà đã rộn trong thôn,
 Nửa đời phiêu lãng chỉ còn đêm nay.
 Để lòng với rượu cùng say,
 Chừ đây lời nói chua cay lạ thường!
 Chừ đây đêm hã đây sương,
 Con thuyền còn buộc, trăng buông lạnh lùng!
 Chừ đây trăng nước nào nùng,
 Chừ đây hoa cỏ bên sông rữ buồn.
 Tiếng gà lại rộn trong thôn...
 Khoan đừng tơ tưởng vợ con ở nhà
 Giờ này còn của đôi ta,
 Giang hồ rượu ấy còn pha lệ người,

Ô sao rượu chẳng kê môi,
Lời đâu kêu diễm cho nguôi lòng chàng?

*

Tay em nâng chén hoàng hoa,
Sá gì hớp rượu vì ta bận lòng.
Hãy gượng lắng nghe dòng sông chảy,
Gió đùa trăng trên bãi lạnh lùng.
Sá gì hớp rượu, bận lòng,
Đợi gì môi nhấp rượu nồng mới say?
Hãy nhích lại đưa tay ta nắm
Hãy buông ra đắm thắm nhìn nhau.
Rồi trong những phút giây lâu,
Mất sầu gợn sóng, lòng đau rộn tình.

Phút giây ấy, ta mình ngây ngất,
Bỗng con thuyền buộc chặt, rời cây.
Cho ta khất chén rượu này,
Vì ta em hãy lựa dây đoạn trường.
Khoan để đốt chút hương trầm đã!
Đợi trầm bay rộn rã lời ca...
Nghe xong ta ngắm lời xa,
Dòng sông Ngân đã nhạt mờ từ lâu.
Tiếng gà đã gáy mau trong xóm,
Bình minh đã rạng khóm tre còn.
Trông nàng môi nạt màu son,
Giật mình ta nhớ vợ con ở nhà,
Từ đây chẳng bao giờ phiêu lãng,
Niềm thê nhi ngày tháng quen dần.
Đôi phen nhớ cảnh phong trần:
Bóng nàng ẩn hiện xa gần đâu đây.
Tuồng nghe tiếng gọi nơi hồ hải,

Mắt lệ mờ ta mãi trông theo,
 Trong buồng bỗng tiếng con reo,
 Vội vàng khép cửa gió heo lạnh lòng.

*

Đêm ấy rượu nàng ta không uống,
 Từ sau thề không uống rượu ai.
 Đòi phen ngồi ngóng chân trời,
 Chẳng bao giờ nghĩ đến đời phiêu lưu.
 Ngoan ngoan như con cừu non dại,
 Cỏ quanh vườn cắn mãi còn ngon.
 Sau lưng nghe tiếng cười dòn,
 Vội vàng ngoảnh lại... thằng con vẫn cười.
 Nó đưa ta một chai rượu bé,
 Bảo rằng: “Đây, rượu mẹ dâng cha”
 Giật mình ta mới nhớ ra:
 Là ngày sinh nhật vợ ta đó mà!
 Ta uống chẳng hoá ra lỗi hẹn,
 Mà từ nan đâu vẹn đạo chồng!
 Than ôi! trời giá đêm đông,
 Màu du tử thực bên lòng hết sôi?
 Chén lại chén kê môi thủ thi,
 Càng vui càng tuý lúy càng đây!
 Lúc tỉnh rượu lặng ngồi bên án,
 Trông vào gương, lẫn trán có vôi;
 Vợ con khúc khích cười,
 Còn ta vô ý lệ rơi xuống bàn,
 Hết say vẫn bàng hoàng trong mộng
 Xót xa thay cái giống giang hồ!
 Ngón đàn thêm một đường tơ,
 Mà người sương gió nghìn thu nhọc nhằn,

*

Thôi rồi ra chốn nước non,
 Lòng son lại để số con chim trời.
 Thú hồ bề quyến mời du tử,
 Niêm thê nhi khôn giữ được người.
 Biết sao trái được tính trời,
 Giang hồ cốt ấy, trọn đời phiêu linh...

Hôm nay ngồi rũ canh trường,
 Nơi thuyền trọ, rượu quỳnh tương ai mời
 Người dưng rượu xa nơi trần giới,
 Lạnh lòng thay gió thổi đêm đông!
 Tuy người đã khuất non sông,
 Mặt hoa lãng đãng như lông dưới trăng
 Muờng tượng thấy tung tăng cười nói,
 Như tưởng chừng người mới hôm qua!...
 Nào hay nghìn cổ cách xa,
 Tài tình đến thế mà ra hã huyền!
 Hoạ còn chút trong thuyền dẫu cũ,
 Cây đàn tranh mốc ủ trên phen,
 Phím long, dây đã rỉ rên,
 Còn nguyên trên gỗ ghi tên họ người.
 Nàng xưa vốn một loài trăng gió
 Cũng vì vương víu nợ cầm ca
 Một đi là cửa là nhà,
 Nắm xương tàn lạnh phương xa gửi nhờ.
 Đêm nay hoạ có mình ta,
 Đốt hương trầm cũ chờ ma dạo đàn.

Sứ Giả (Lưu Trọng Lư)

Một đêm mưa gió rộn ràng
 Vô tình ta đã bên giường Quí Phi.
 Phi chợt tỉnh: “Đi từ đâu lại?
 Mới ở đây hoặc tới từ lâu?”

Rằng: “Đi từ độ vào thu,
 Gió thu về chậm, cuộc thu trễ tràng.
 Em: sứ giả Minh Hoàng người cũ,
 Chôn ngọc cung mái phủ sâu che;
 Tình đi: giấu để lựa the
 Tình đi, đi mãi không về, tình không”.

Nghe ta nói động lòng sùi sụt
 Nửa vạt sâu che vội mặt hoa,
 Thần thờ Phi ngấm rìeng xa
 Mà khi ngoảnh lại thì ta không còn.

Là chim sứ giả
 Em bay từ bể cả đến ngàn sâu,
 Bay khắp sáu đảo ba châu
 Tìm hoa cho gió, đón sâu cho thơ.

Tiếng cánh vỗ trong giờ ly biệt
 Nghe vội vàng bi thiết bao nhiêu;
 Lang thang núi bạc mây chiều
 Lao xao cánh nhạn mây chiều đập sương...

Khi Thu Rụng Lá (Lưu Trọng Lư)

Em có bao giờ nói với anh
 Những câu tình tứ thuở ngày xanh,

*Khi thu rụng lá bên hè vắng
Tiếng sáo ngân xa vắng trước màn*

*Em có bao giờ nghĩ tới anh
Khi tay vịn rũ lá trên cành?
Cười chim cột gió nào đâu biết:
Chua chát lòng anh biết mấy tình?*

*Lòng anh như nước hồ thu lạnh,
Quạnh quẽ đêm soi bóng nguyệt tà...
Ngày tháng anh mong chầm chậm lại,
Hững hờ em mặc tháng ngày qua...*

*Mùa đông đến đón ở bên sông,
Vội vã cô em đi lấy chồng;
Em có nhớ chăng ngày hạ thắm:
Tình anh lưu luyến một bên lòng?*

Một Chút Tình (Lưu Trọng Lư)

*Chưa biết tên nàng biết tuổi nàng
Mà sầu trong dạ đã mang mang.
Tình yêu như bóng trăng hiu quạnh,
Lạnh lẽo đêm trường dãi gió sương.*

*Ta chỉ xin em một chút tình
Cho lòng thắm lại với ngày xanh.
Sao em quên cả khi chào đón
Tình ái, chiều xuân đến trước màn?*

*Rộn rã cười vang một góc lầu,
Ngây thơ em đã biết gì đâu?
Đêm khuya trăng động trong cây lá,
Vò vò ta se mấy đoạn sầu,*

Lác đác ngày xuân rụng trước thềm,
 Lạnh lòng ta dõi bước chân em,
 Âm thầm ấp môi xa xa vọng
 Đường thế đâu tìm bóng áo xiêm?

Đợi đến luân hồi sẽ gặp nhau,
 Cùng em nhắc lại chuyện xưa sau.
 Chờ anh dưới gốc sim già nhá!
 Em hái đưa anh đoá mộng đâu.

Tình Diên (Lưu Trọng Lư)

(Tặng các bạn cũ và những ngày qua)

Mười bảy xuân em chưa biết sầu
 Môi tình đưa lại tự đâu đâu...
 Em xinh em đẹp, lòng anh trẻ,
 Đan díu cùng nhau giấc mộng đâu.

Tình trong như nước biển trong xanh
 Huyền ảo như trăng lọt kẽ màn;
 Phơi phới như hoa đùa nắng sớm,
 Rạt rào như sóng vỗ đêm thanh...

Hôm ấy trăng thu rụng dưới cầu,
 Em cười, em nói suốt trăng thâu;
 Yêu nhau những tưởng yêu nhau mãi,
 Tình đến muôn năm chưa bạc đâu...

Ngày tháng trôi xuôi với ái ân...
 Bên cầu lá rụng đã bao lần!

...

Tình ái hay đâu mộng cuối trời
Nhắm nhau giây lát hận muôn đời
Kẻ ra non nước, người thành thị,
Đôi ngả tình đi, người mỗi nơi.

Hôm nay ngồi ngóng ở bên song,
Ta được tin ai mới lấy chồng;
Cười chữa dứt câu, tình đã vội...
Nàng điên trên “gôi mộng” người thương.

Ta mơ trong đời hay trong mộng?
Vùng cúc bên ngoài, đống dưới sương
Ta dí đôi tay vào miếng kính,
Giật mình quên hết nỗi đau thương...

Ta hát dăm câu vô nghĩa lý;
Lá vàng bay lá vào buồng ta.
Ta viết dăm câu vô nghĩa lý;
Người điên xem đến hiểu lòng ta.

Mưa... Mưa Mãi (Lưu Trọng Lư)

(Tặng Ng. Ch)

Mưa mãi mưa hoài!
Lòng biết thương ai!
Trăng lạnh về non không trở lại...

Mưa chi mưa mãi!
Lòng nhớ nhung hoài!
Nào biết nhớ nhung ai!

Mưa chi mưa mãi
 Buồn hết nửa đời xuân!
 Mộng vàng không kịp hái.

Mưa mãi, mưa hoài!
 Nào biết trách ai!
 Phí hoang đời trẻ dại.

Mưa hoài mưa mãi!
 Lòng biết tìm ai,
 Cảnh, tường đây nơi quan tái.

Còn Chi Nữa (Lưu Trọng Lư)

Giờ đây hoa hoang dại
 Bên sông rụng toi bời
 Đã qua rồi cơn mộng,
 Đừng vô nữa, tình ơi!

Lòng anh đã rời rụng
 Trên sông ngày tàn rơi.
 Tình anh đã xé bóng,
 Còn chi nữa, em ơi?

Còn đâu ánh trăng vàng
 Mơ trên làn tóc rối?
 Chân nâng trên đường sỏi,
 Sương lá đổ rộn ràng.

Trăng nội vẫn mơ màng
 Trên những vòng tóc rối?
 Đêm ấy xuân vừa sang
 Em vừa hai mươi tuổi

Còn đâu những giờ nhung lụa:
 Mộng trùm trên bông
 Tình ấp trong gôi
 Rượu tân hôn không uống cũng say nồng?

Còn đâu mùi cỏ lạ
 Ướp trong mớ tóc mây?
 Một chút tình thơ ngây
 Không còn trên đôi má.

Hoa Xoan (Lưu Trọng Lư)

Từ buổi chàng xa non nước này
 Em buồn ngày có tới đêm nay.
 Xoan tây trước bến hai lần đỏ
 Lệ nhỏ hai lần, chàng có hay?

Khởi ốm chiều nay khâu trước cửa
 Dừng kim em ngắm rặng xoan tây.
 Vì đâu, chàng, xoan không đỏ nữa?
 Rộn ràng lá đỏ bên sông đây.

Thuyền Mộng (Lưu Trọng Lư)

Dưới chân không nghe chèo vỗ sóng,
 Thuyền bơi trong cõi mơ lông lộng;
 Muốn ca, nàng chỉ lặng thầm ca
 Ngại ngừng sợ gió chim xao động.

Thuyền bơi trong quăng trời xanh ngắt,
 Thăm xa, xa thăm một màu lơ;

Nhìn mây thăm trời xa chóng mặt,
Van nàng cầm lại chiếc thuyền mơ.

Ta hỏi nàng còn bơi chãng nữa?
Khẽ nghiêng đầu nàng rỉ tai ta:
“Còn bơi, bơi nữa, bơi xa nữa
Lúc khắp trời phủ ánh sao sa...”

Bập bênh vẫn trôi trên mây bạc,
Thuyền trôi đã quá dải Ngân Hà.
Giật mình, nàng nhìn ta ngo ngác:
Không biết còn trôi bến nào xa?

Quanh ta vẫn màu xanh gợn sóng
Quanh ta thăm thăm một màu xanh
Buông chèo, nàng cùng ta tha thiết
Nhìn lại nhìn nhau bỏ ngõ tình.

Hoàng Hôn (Lưu Trọng Lư)

Bên thành con chim non
hót nỉ non:
Giục lòng em bồn chồn
buổi hoàng hôn
Em trách gì con chim con?
Em oán gì con chim con?
Em chỉ hận:
Sao em ngo ngẩn,
để tình lang em lặn độn
chốn xa xôi,
nơi tuyết vời;

Trong lúc con chim trời
Bên em nó hát những lời
... nước non.

Xuân Về (Lưu Trọng Lư)

(Tặng chị Tr.)

Năm vừa rồi
Chàng cùng tôi
Nơi vùng Giáp Mộ
Trong gian nhà cỏ,
Tôi quay tơ,
Chàng ngâm thơ
Vườn sau oanh giục già;
Nhìn ra hoa đua nở;

Dừng tay tôi kêu chàng:
Này, này! bạn! xuân sang.
Chàng nhìn xuân, mặt hớn hờ;
Tôi nhìn chàng, lòng vồn vã...

Rồi ngày lại ngày
Sắc màu: phai,
Lá cành: rụng,
Ban gian: trống;
Xuân đi,
Chàng cũng đi.
Năm nay xuân còn trở lại,
Người xưa không thấy tới.

Gió (Lưu Trọng Lư)

(Le vent se lève, il faut tenter de vivre – P.Valéry)

Gió lộng bốn phương,
 Giang hồ rượu ngấm,
 Xa vời bể thẳm,
 Một kiếp mệnh mông;
 Ba mươi sáu bến bèo bồng!
 Thuyền ơi neo chưa buồn cắm,
 Mang mang nổi buồn nghìn dặm.

Trăng Lên I (Lưu Trọng Lư)

Đứng đỉnh chiếc thuyền con
 Trăng lên đây ngọn núi
 Đối cảnh với người yêu,
 Cầm tay, tôi gạn hỏi:
 “Vũ trụ ngô bao la
 Nên cười hay nên tủi?”
 Lẳng lặng tựa Hằng Nga,
 Nhìn tôi, nàng chẳng nói.

Hoa Bên Đường (Lưu Trọng Lư)

(Tặng một kịch sĩ)

Kiếp trước hoa là thiếu nữ,
 Sống một kiếp vạn người thương.
 Chết vô duyên, vùi bên đường
 Một nắm đất vàng
 Dãi nắng dầm sương;

Trên năm xương lạnh
 Trời lên một cảnh
 Lúc canh trường
 Thoảng mùi hương.

Điệu Hát Lẳng Lơ (Lưu Trọng Lư)

Lẳng nghe tiếng hát chị đồ đưa,
 Trong ánh trăng vời vợi...
 Tiếng hát lẳng lơ đưa,
 Làm xao động những làn da mát rượi.
 Tiếng hát lẳng lơ
 Một đoàn gái tơ
 Nằm mơ trên bờ cỏ nõn.

Một đoàn nai tung tăng đùa giỡn
 Theo điệu hát giòn
 ở cạnh sườn non...

Ai nghe tiếng hát chị đồ đưa
 Mà không cảm thương người quả phụ
 Nằm ấp bóng trăng thừa
 Luồn qua song cửa sổ!

Lại Nhớ (Lưu Trọng Lư)

Hôm nay dạ lại bần thần
 Nhìn đám mây chiều lại nhớ Vân.

Này mây ơi! Mây chiều ơi!
 Dừng lại đây, chờ ta với.
 Theo dấu chim xanh

Rẽ lối trời tình.
 Cây cùng làn gió
 Tìm nơi Vân ở;
 Vượt mấy rừng cây,
 Bay qua chùa Thầy,
 Đến nơi thôn nhỏ,
 Ngừng bên cửa sổ
 Chờ lúc nàng vén màn thưa;
 Ngang trời ta đổ trận mưa.

Vắng Chàng (Lưu Trọng Lư)

Dặn rồi, chàng lại ra đi
 Gượng cười gượng nói lúc phân kì,
 Buồng không, về nuốt lệ
 Âm thầm em nén khúc tương ti.
 Bên khóm mai gầy, một sớm thu
 Lòng sao thắt mắc mối sầu u,
 Vắng chàng, quên cả lời chàng dặn:
 Dạ buồn lại thổi tiếng vi vu.

Xin Rước Cô Em (Lưu Trọng Lư)

Xin rước cô em bước xuống thuyền!
 Thuyền tôi sắp trẩy bến thần tiên.
 Cùng nhau ta phiêu dạt
 Nơi nghìn trùng man mác,
 Theo gió, theo mùa
 Gửi kiếp phù du.
 Lặng soi mình trên bể thẳm

Ta tuôn dòng lệ thấm.
 Trên muôn dặm, dưới muôn trùng
 Lòng ta phiêu diêu mung lung
 Như hai làn mây biếc
 Cùng tan nơi mờ mịt.

Trên Bãi Biển (Lưu Trọng Lư)

Thừa lương khách đã vắng
 Trời nước mênh mông,
 Duy còn bốn mắt nhìn nhau: lặng
 Trên cát vô tình vạch chữ “Vân”;
 Tay vạch xong, sóng xoá dần.
 Mím cười, Vân sẽ nói:
 “Người yêu Vân hỡi!
 Sao người lại quá điên?
 Thân nay cũng diệt, nữa là tên?”
 Tưởng được nghìn thu nhờ bãi cát
 Tan tác nào hay vì sóng bạc,
 Cuộc trăm năm đành có đa mang:
 Tình nhân chung kiếp đã tràng.

Trường Hận (Lưu Trọng Lư)

Phất phơ ngọn gió lướt đầu cây
 Như có hồn ai về tới đây...
 Hiu hiu thổi
 Không buồn nói.

Hay là cô gái nước Chiêm Thành
 Gặp cơn binh lửa, bỏ ngày xanh,
 Hết sống trôi rồi chết giạt...
 Chút tình anh thừa rơi rác
 Hiềm một nỗi kẻ Chàm, người Việt
 Khó cảm thông
 Mà mỗi hận nghìn thu ôm ấp lòng.

 Hiu hiu thôi,
 Không buồn nói.

Lá Bàng Rơi (Lưu Trọng Lư)

Sớm vịn cành liễu so màu tóc,
 Chiều ngắt hoa lê độ nụ cười,
 Người đẹp bên sông sầu chữa biết,
 Bên sông ngày đượm lá bàng rơi.

Suối Mây (Lưu Trọng Lư)

Mời em lên ngựa với anh
 Nương theo bãi sậy qua ghềnh suối Mây.
 Em ăn hộ quả sim này,
 Năm sau sim chín nhớ ngày lại lên.
 Nói đi
 Nói đi em mãi làm duyên,
 Quê em ở Xá, tên em là gì?
 Mời em xuống tắm suối mây
 Em phơi áo lụa trên cây sim này.
 Ủa! Sao má đỏ hây hây?
 Ái ân đã đến tự ngày nào em?

Lòng Cô Phụ (Lưu Trọng Lư)

Tình em như tuyết vương chân ngựa
 Hoặc có vầng trăng muôn dặm soi
 Đã lâu anh không đến vườn em nữa!
 Các lối đi, gai cỏ mọc đây,
 Chim không hạ cánh,
 Lá rụng không buồn bay,
 Những chiều thu em không buồn tựa cửa.
 Hoa em đây giậu, bóng anh tuyết vời
 Cỏ em đây vườn, ngựa anh không tới
 Đã lâu ngày, ngô ùn: lá bàng rơi,
 Đón ai vào mà ngô kia em phải xói?
 Hôm nào đây, bầy chim con ngần trắng
 Biết tự quăng nào, trong chốn rìeng xanh
 Bay về đây – trên cành xoan, im lặng
 Không con nào mách hộ bóng tin anh!

Đã Khuya Rồi (Lưu Trọng Lư)

Hoa lan quên nở trên giàn:
 Nhớ ai em để tiếng đàn ngừng đưa?
 Tiếc gì em, nửa đường tơ!
 Cho hoa quên nở, trăng mờ quạnh soi...
 Chờ em đêm đã khuya rồi!
 Rộn ràng lá đỏ, vàng rơi đây thêm.

Một Mùa Đông (Lưu Trọng Lư)

I

Đôi mắt em lặng buồn
Nhìn thôi mà chẳng nói,
Tình đôi ta vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Yêu hết một mùa đông
Không một lần đã nói,
Nhìn nhau buồn vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Trời hết một mùa đông
Gió bên thêm thổi mãi,
Qua rồi mùa ân ái:
Đàn sếu đã sang sông.

Em ngồi trong song cửa
Anh đứng dựa tường hoa,
Nhìn nhau mà lệ ứa,
Một ngày một cách xa.

Đây là dải Ngân Hà,
Anh là chim Ô Thước
Sẽ bắc cầu nguyện ước
Một đêm một lần qua.

Để mặc anh đau khổ,
Ái ân giờ tận số,
Khép chặt đôi cánh song!
Khép cả một tấm lòng!

II

Tặng D.C.

Em là gái trong khung cửa,
 Anh là mây bốn phương trời;
 Anh theo cánh gió chơi vui,
 Em vẫn nằm trong nhung lụa.

Em chỉ là người em gái thôi,
 Người em sâu mộng của muôn đời,
 Tình em như tuyết giăng đâu núi,
 Văng vặc muôn thu nét tuyết vời.

Ai bảo em là giai nhân
 Cho đời anh đau khô?
 Ai bảo em ngồi bên cửa sổ
 Cho vương váu nợ thi nhân?

Ai bảo em là giai nhân
 Cho lệ tràn đêm xuân?
 Cho tình tràn trước ngõ?
 Cho mộng tràn gối chăn?

III

Ngày một ngày hai cách biệt nhau
 Chẳng được cùng em kê gối sầu,
 Khóc chuyện thế gian cười ngặt nghẽo,
 Cùng cười những chuyện thế gian đau.

Ngày hôm tiễn biệt buồn say đắm
 Em vẫn đùa nô uống rượu say.
 Em có biết đâu đời vắng lạnh,
 Lạnh buồn như ngọn gió heo may.

Môi em đượm sắc mùi nho tươi,
 Đôi má em hồng chúm nụ cười,

Đôi mắt em say màu sáng lạn,
Trán em để lỏng làn tóc rơi.

Tuy môi em uống, lòng anh say,
Lời em càng nói càng chua cay
Anh muốn van em đừng nói nữa,
Lệ buồn sẽ nhỏ trong đêm nay.

IV

Hãy xếp lại muôn vàn ân ái
Đừng trách nhau, đừng ái ngại nhau,
Thuyền yêu không ghé bến sầu
Như đêm thiếu phụ bên lầu không trăng.

Hãy như chiếc sao băng băng mãi
Để lòng buồn, buồn mãi không thôi.

Chị Em (Lưu Trọng Lư)

Em bước vào đây
Gió hôm nay lạnh,
Chị đốt than lên,
Để em ngồi cạnh.

Nay chị lấy chồng
ở mãi Giang Đông
Dưới làn mây trắng
Cách mấy con sông.

Chăn lụa, gôi bông
Chị mang theo chồng,
Mai phòng chị lạnh
Đốt giùm nén hương.

Chồng chị là ai
Chị nào có biết!
Đợi đến ngày mai
Nhìn qua kẽ liếp.

Sao em thôn thức
Buồn nỗi gì em?
Nay em khóc chị
Mai ai khóc em?

Em đưa củi vào
Lửa hồng thêm đượm,
Rót chén rượu đào
Cho lòng thêm thắm.

Uống thêm chén nữa
Mừng buổi chia li
Tiễn ngày vui hết
Tiễn thời xuân đi.

Đợi (Lưu Trọng Lư)

Yêu với không yêu, nói lúc đâu,
Làm chi như thể phỉnh phờ nhau!
Hôm ni hôm nọ mong rồi đợi
Trăng nở đây buồn, người ở đâu?

Mây Trắng (Lưu Trọng Lư)

Mây trắng bay đây trước ngõ tre,
Buồn xưa theo với gió thu về.

Vài chàng trai trẻ sâu biêng biếc,
Mộng nở trong lòng sắc đỏ hoe.

Chiều Cỏ (Lưu Trọng Lư)

Chiều sương rìng tím, lệ muôn hàng
San sát ghe đầy bến Trúc lang,
Cây, nước, say theo người tráng sĩ,
Con đò quên cả chuyển sang ngang.

Điệu Huyền (Lưu Trọng Lư)

Những điệu huyền bay, lạc khắp thôn
Từng nhà, đây đó hẹn nhau buồn,
Có cô dâu mới nhìn sông nước
Sực nhớ quê nhà, giọt lệ tuôn.

Khi Yêu (Lưu Trọng Lư)

Không biết làm sao nói được nhiều
Như khi lòng chứa biết thương yêu,
Khi yêu quên cả lời săn sóc,
Nhìn lại nhìn nhau, chiều lại chiều.

Chia Ly (Lưu Trọng Lư)

Những ngày mưa lạnh, gió lê thê
Ta muốn trần gian ngót tiếng đi,
Ta muốn ngựa xe dừng rộn nữa,
Âm thầm trong những buổi chia li.

Hương Lòng (Lưu Trọng Lư)

Em hãy thu về tất cả hương
Của bao hoa thắm nở bên đường.
Em thu hết cả lời ân ái.
Thu cả hương tàn lạc bốn phương.

Cảnh Thiên Đường (Lưu Trọng Lư)

Nhờ em chỉ hộ cảnh thiên đường
Ở tận miền âm hay cõi dương,
Hay ở trong lòng người thiếu nữ
Một chiều nhuộm đỏ ráng yêu đương?

Im Lặng (Lưu Trọng Lư)

Dưới rặng liễu thâm gieo bước một
Trên muôn trùng, lặng lẽ bóng sao bay;
Nàng đi, ôm môi sâu vô hạn,
Vô hạn, sâu tràn khắp cỏ cây.

Trên muôn trùng, lặng lẽ bóng sao bay,
Nàng đi một bước, đêm một chầy.
Đôi liễu nhìn nhau cùng rũ bóng
Bên đường tha thiết mớ tóc mây.

Nàng đi một bước đêm một chầy,
Cỏ mòn lặng uống hạt sương rơi
Ngang trời chiếc nhạn êm như mộng
Lơ lửng âm thầm nhẹ cánh bay.

Chiếc Cánh Điều (Lưu Trọng Lư)

(Tặng X.D và H.C.)

Lững thững sườn non chiếc cánh điều:
 Ngàn thông còn đắm mộng thân yêu
 Lỏng buông mái tóc sau riềm võng:
 Tiếng ngọc mùi hương, lẫn gió chiều.
 Những anh phu cáng đo từng bước,
 Tỉ tê cùng kể chuyện hoang đường,
 Vén riềm thiếu nữ tung bừng ngắm
 Truông núi: muôn chim gọi rộn ràng
 Yếu điệu, vừa trông, dáng thướt tha
 Văn nhân không ngót chén quan hà,
 Lưng đeo, ngời quán quên thân phận
 Chiều ấy, cùng mơ vẽ thế gian.

Thú Đau Thương (Lưu Trọng Lư)

Tình đã len trong màu nắng mới,
 Lòng anh buồn vời vợi, em ơi!
 Niềm yêu rung động đôi môi
 Tình đây khôn lựa được lời thắm tươi.
 Đã héo lăm nụ cười trong mộng
 Đã mờ mờ lăm, bóng thân yêu,
 Đã lam tím cả cánh chiều
 Trong hồn lặng đã hiu hiu mộng tàn.
 Xin để gôi nằm im chỗ cũ,
 Hãy lịm người trong thú đau thương,

*Giờ đây ta đốt nén hương
Trên tay ta buộc dải tang cho tình.*

Núi Xa (Lưu Trọng Lư)

*Núi xa, nhà vắng, mưa mau,
Mênh mông cồn cát, trắng phau ngô dừa.
Trong thôn vắng vắng gà trưa,
Lẳng nghe đúng ngộ chuông chùa...
... nện không...*

Hồn Nghệ Sĩ (Lưu Trọng Lư)

*Ta là nàng Ly Dao
Ngồi bên Hoa Giang, khóc trắng sầu,
Đếm giọt sương gieo,
Lẳng nghe rĩ rầu giọng dế,
Trời đất quạnh hiu,
Một mình ta tuôn thấm dòng lệ...
Gỡ mối sầu, ta sẽ lựa mấy đường tơ.
Ngọn lửa chài, con sông trắng,
Bóng sao mờ lấp láy,
Hồn nghệ sĩ lạnh lòng tê tái,
Ngón cầm giăng tơ phiếm lung lay,
Khi lâm li, khi đôn vồ vập,
Khi gieo nặng, khi cao bay...
Rồi một kiếp khóc mướn
Thương vay cho thiên hạ.
Cảnh đêm khuya trời giá,
Lạnh lòng thấy một bóng Ly Dao
Ngồi bên Hoa Giang khóc trắng sầu.*

Lại Uống (Lưu Trọng Lư)

Em đã dặn anh đừng uống nữa,
 Vì đâu anh đã lại say rồi!
 Hãy cho anh trái lời em dặn
 Một lần và lần nữa mà thôi
 Những từ xưa không hề nhấp rượu
 Hiên vui như gió lướt bên cầu.
 Anh chỉ say sưa màu tuyết diệu
 Thơ đâu ra, rượu chứa lúc vào.
 Nhưng hôm nay em ạ, hôm nay
 Anh thấy em buồn, buồn đắm say,
 Không hỏi – có bao giờ anh hỏi
 Anh chỉ nhìn mà lòng ngất ngây.
 Ai chặt hộ mình những trăn song,
 Cho vai kề vai, lòng bên lòng,
 Cho lệ em rơi, khăn anh ướt,
 Cho mắt đẹp nữa, lúc mơ màng.
 Lơi thêm một nút, thắt một nút
 Một bước xa ra, một bước gần.
 Đã biết không mong còn mãi đợi
 Như người thiếu nữ bến sông Ngân.
 Chuyện ái ân dành khi nhàn rồi
 Cười cũng hay mà khóc cũng hay.
 Không vui ta cũng cùng vui gương,
 Vì không buồn, cũng bị buồn lây.
 Chỉ một lần và lần nữa thôi,
 Và li này, và li nữa vui,
 Cho anh trái nửa lời em dặn
 “Vì em chỉ là em gái thôi”.

Trăng Lên II (Lưu Trọng Lư)

Vầng trăng lên mái tóc mây,
 Một hồn thu tạnh, mơ say hương nồng.
 Mắt em là một dòng sông,
 Thuyền ta bơi lặng trong dòng mắt em.

Bâng Khuâng (Lưu Trọng Lư)

Ta còn thấy bóng kẻ thơ ngây,
 Xe chồn gối mỏi trở về đây,
 Trên đường hiu quạnh khách đau mỗi,
 Chán nản hung hăng nện gót giày;
 Ngàn liễu xanh xanh con cò trắng,
 Lạnh lẽo xa vời ử rữ bay.

Ta còn thấy bóng kẻ thơ ngây,
 Rẽ lau vạch suối tới am mây,
 Nắng trần chan chất, lòng trần héo,
 Mịt mù dậm cát một chòm cây,
 Dừng lại đây bóng im cửa Phật,
 Dừng lại trong làn khói biếc bay,
 Dừng lại đây là nơi hiu quạnh,
 Là nơi nghe thấy tiếng cỏ cây,
 Là nơi quên những mùi trần sự,
 Là nơi quên những nỗi chua cay.

Nghe thấy tiếng ngọt ngào cõi Phật,
 Rũ bụi trần, chàng dừng lại ngay
 Trước Phật đài, chàng lâm râm nguyện
 “Tình xưa theo gửi, nước, trời, mây!”
 Một hôm thiên định dưới gốc mai
 Bỗng thấy lòng vui chốc lại đây,

Thần thờ tay lẫn tràng chuỗi hạt
 Mà như lẫn những hạt chua cay...
 Vì vừa nghe tiếng chuông chùa nện
 Lạnh lòng từng tiếng náo bên tai,
 Lạnh lòng như người trong cung Quảng,
 Bâng khuâng chợt nhớ cảnh trần ai.

Mộng Chiều Về (Lưu Trọng Lư)

Tặng người bạn cũ họ Phùng
 Hôm xưa ta đứng bên hồ Kiếm
 quanh ta rộn rịp biết bao người
 mà ta chỉ thấy người hôm ấy
 in giữa không gian một nụ cười
 ... Dang tay ta đón nàng vào dạ
 giật mình ăm phải cái không gian
 dưới nước lâu đài tan vỡ cả
 bên bờ trở lại giấc mơ tàn
 Anh ạ, nàng không còn đây nữa
 dưới nước sau cây chẳng thấy nàng
 không biết ta mơ hay ta tỉnh
 cảnh trời hôm ấy mờ mờ sương
 Nàng với ta chỉ có thể thôi
 theo dõi tơ duyên bốn góc trời
 lúc mộng nhìn nhau cười ngật nghẻo
 mộng tan trên gôi: lệ hoen rơi

Ngày Xưa (Lưu Trọng Lư)

Ngày xưa nàng tiên
 Ngày tháng triền miên
 Những giấc mơ đẹp
 Đạo khắp lâm tuyền.

Bắt đàn bướm bướm
 Trên cành hoa tươi
 Tháng ngày vui lượn
 Những vần thơ rơi.

Thơ rơi trên bãi cỏ
 Cỏ mịn tựa như nhung,
 Nàng nhặt đưa vào giỏ
 Một chiều trước gió tung.

Ngày ngày vào rừng sâu
 Thôi sáo tìm bồ câu,
 Chim ngàn trên vai đậu,
 Đậu cả mái tóc sâu.

Mắt buồn vời vợi
 Hỏi gì không nói,
 Nắng chiều hắt bên song
 Nhờ chim gõ tóc rồi.

Càng gõ càng rơi thêm,
 Giận chim chẳng êm đêm,
 Nàng buồn rụng hết tóc,
 Mỗi chiều ra vườn khóc.

Từ đấy vào rừng sâu
 Chẳng còn thấy bồ câu,

Đến trên vai nàng đậu
Nàng ngàì một thêm sâu.

Sáu đảo đến ba châu
Nàng chẳng thấy chim đâu!
Một hôm lạc trần giới
Chiều sớm đứng bên cầu.

Gặp ai qua, nàng hỏi;
– Kìa ngài! Chim tôi đâu?
Khách trần gian đều nói:
– Tìm chim vào rừng sâu.

Bữa nọ một thi nhân
Thấy hay hay đến gần:
“Muốn được những bồ câu
Cho ta đôi mắt sâu
Nàng sẽ về với ta
Đủ hai năm sáu tháng,
Những con bồ câu trắng
Sẽ đến đây sân nhà”.

Ngọt giọng, nàng nghe theo,
Cùng nhau tách xuống đèo
Về trong túp lều cỏ
Đầu giường: mảnh trăng treo.

Những con bồ câu
Từ đâu bay tới
Với điệu thơ sâu
Giục niềm ân ái.

Ngày một rồi ngày hai
Mảnh trăng treo cửa sổ.

*Đã quen mùi rơm cỏ
Nàng nguyện với nghèo vui.*

*Trọn đời tơ tóc
Gõ tay cười khóc,
Nàng chẳng về tiên
Nơi không khổ ải
Nơi chẳng liên miên
Trong niềm ân ái!*

